PLUS 2 FERESHTEH
فرشته ۲+

گالری۲+: تهران، خیابان فرشته، پلاک ۱۰۶، سام سنتر، طبقه ۱-
+2: Fl. -1, Sam Center, No. 106, Fereshteh St., Tehran
www.dastan.gallery Instagram : @plus2gallery

Gallery 1 **گالـــری ۱**

"In a Continuum"

Dariush Hoseini

Exhibition Design: Aidin Xankeshipour

October 16 – November 6, 2026

«در امتداد»

داریوش حسینی

طراحی نمایش: آیدین خانکشی‌پور

۲۴ مهـــر تا ۱۵ آبـان ۱۴۰۵

In What Continuum?

Written by Sohrab Mahdavi

For every brush that he puts on canvas, Dariush Hoseini has an art historical explanation. If what he had to say was not strictly in the service of painting, if he wasn't a teacher who spoke volumes about painting in class, perhaps we could've considered him a conceptual artist. He says somewhere, "In fact, since holding my first exhibition in 2002 at Laleh Art Gallery, notwithstanding a degree of aesthetic consideration, which has its roots in art history, my work retains a strong penchant for conceptualization." But his preoccupation is with canvas, brush, and paint. His fervor in describing the different stages of an artist's work has its roots in his academic curiosity – a need for categorization, classification, and elucidation of different disciplines and schools of painting, to arrive at a painterly identity, precision in description. What saves Dariush Hoseini from and brings him back to academic pursuits is his experiential view of art. His concept of "cyclical experience" ("A period in which the artist gradually reaches an understanding of himself and his desires, and… usually unconsciously, discovers essential and fundamental principles in his work.") has made him an artist in whom the spontaneous and the deliberate coexist.

Before coming upon his most recent series ("In a Continuum") he told me of thirty years of being immersed in principles of Western painting, lured by linear perspective, honing his skills in naturalistic realism, delving into abstraction. Since the onset of the European colonial project, and its modernist corollary, the Iranian artist has felt the need to concurrently discover and disown her/his identity. Whether in the solitude of his/her studio, in art history classes, or in artistic societies, from the 1950s on, he has had to evaluate the difference between Western art and Iranian painting. In artistic societies like Khorus Jangi (1950s), the Free Painters and Sculptors (1960s), and Ghandriz Hall (1970s), those Iranian artists in search of a collective voice, too, needed to measure their artistic strife against the pantheon of Western art at the same time that they had to find ways to go beyond any such dualities. To study, oppose, accept, or understand the mandates of modernism has been an existential imperative for non-Western artists.

"In a Continuum" is Dariush Hoseini's foray into the world of the Persian painting tradition. His proclivity for experimentation and hands-on study takes him to "complex view", a convention that shows full face, profile, and three-quarter views in one take (horses and riders in "The Finals", hands and feet in "The Dead-end Street"). He departs from linear perspective – an object or character at a distance is depicted the same size as that which is near (tile reflections in "No Diving"). The absence of chiaroscuro is faithful to the convention of "flood-light" in the Persian painting tradition (characters and structures bear no shadows) and decorative elements (the rectangular patterns in "Remembering Abbas Kiarostami", the ornamental moldings in "Solitude") establish the relationship of foreground and background in Persian painting. Dariush Hoseini sees these principles as essential to this tradition.

***

When I stand before canvases of Dariush Hoseini (and go beyond art history scaffoldings he has raised to paint them), I see instances of everyday life that are at once familiar and unexpected, as if I had stepped into a park in which scenes meet my eyes with every step

PLUS 2 FERESHTEH
گالری۲+: تهران، خیابان فرشته، پلاک ۱۰۶، سام سنتر، طبقه ۱-
+2: Fl. -1, Sam Center, No. 106, Fereshteh St., Tehran
www.dastan.gallery Instagram : @plus2gallery

Gallery 1 **گالـــری ۱**

"In a Continuum"

Dariush Hoseini

Exhibition Design: Aidin Xankeshipour

October 16 – November 6, 2026

«در امتداد»

داریوش حسینی

طراحی نمایش: آیدین خانکشی‌پور

۲۴ مهـــر تا ۱۵ آبـان ۱۴۰۵

forward, or, better, into a theatrical performance with grotesque-like present-day characters on stage. The complex view in these canvases give characters an exaggerated and comic appearance. The desire to bring humor into the lives of people around me, paying attention to the wisdom of their dispositions, the dynamism of life in our society, tells me about a painter who strives to bring lightheartedness to his world, giving Persian painting a contemporary restart. This is a painter who, while diligent about the building blocks of his work, also follows the mandate of entertaining his audiences. "Humans suffer because take seriously what gods have created playfully", someone said.

Canvases of Dariush Hoseini invite me to have another look at the instances of my daily life, noticing their humor, and seeing their colorfulness and diversity; suspending my critical and hysterical faculties, and giving myself to the wonder of a scene beyond analytical concerns. There is no need for me to find meaning behind what I see. I needn't play the role of a sociologist or anthropologist when engrossed in a spectacle. There is no need to decode. But there is a need for me to see the humor and uncanniness of what appears before my eyes, to notice the dramaturgical nature of human relations, unable to decide on their meaning. "Camus said there is only really one serious philosophical question, which is whether or not to commit suicide. I think there are four or five serious philosophical questions: The first one is: Who started it? The second is: Are we going to make it? The third is: Where are we going to put it? The fourth is: Who's going to clean up? And the fifth: Is it serious?" This quotation by Alan Watts puts the weight on the last question, though by guessing "four or five", he seems to be hinting that there may not be even a fifth question. Is that which we are going through serious?

I look at my country today and I see it in an existential thrall: powers beyond its control have laid siege to it, destructive and demonic forces that have scorched the earth, engaged in psychological operations, stoking the fire of internal division between political factions, between citizen and ruler, pushing diplomacy into the darkroom of ambiguity, and the more I ponder the more I doubt our ability to avoid a full-on deadend. On the other hand, I see the everyday life of those around me and their engagement with life, seeking "fun" at every step. The paintings of Dariush Hoseini take me to that pre-analytic space: "Just look and you will find humor in the simplicity of a situation." To me, before engaging in Camus' question, these canvases bring forth the playful questions of Watts: Who started it? Can we withstand it? Who will bring us back to normality? And perhaps the most unanswerable question of all: Is it serious? Because any answer to this question will immediately summon its opposite like a wandering ghost.

By getting steeped in the principles of Persian painting over the past five years, Dariush Hoseini convokes the serious/non-serious play in his canvases. Here, too, his cyclical cosmology changes the playing field. At the end of our meeting and interview in his apartment in the Ekbatan Complex, he whispered, "I am not sure how long this period would last." It seems to me that he doesn't want to disabuses himself of any commitment to a signature method or style. Thus, he will also let go of the serious/non-serious game. Why, then, does he call it "In a Continuum"? it is significant that in the most brazen encounter of Iran with the West, he goes to the conventions of the Persian painting tradition, and what he arrives at are scenes of everyday life framed by the non-dual play of serious/non-serious. He has never done this before.

PLUS 2
FERESHTEH
فرشته

گالری۲+: تهران، خیابان فرشته، پلاک ۱۰۶، سام سنتر، طبقه ۱-
+2: Fl. -1, Sam Center, No. 106, Fereshteh St., Tehran
www.dastan.gallery Instagram : @plus2gallery

Gallery 1 گالـــری ۱

«در امتداد»

داریوش حسینی

طراحی نمایش: آیدین خانکشی‌پور

۲۴ مهـر تا ۱۵ آبـان ۱۴۰۵

"In a Continuum"

Dariush Hoseini

Exhibition Design: Aidin Xankeshipour

October 16 – November 6, 2026

در کدام امتداد؟

نویسنده: سهراب مهدوی

پای صحبت داریوش حسینی که می‌نشینی برای هر قلمی که بر بوم می‌گذارد توضیحی پسینی دارد. اگر هر آنچه می‌گفت در خدمت نقاشی نبود، اگر دانشگاهی نبود که ساعت‌های متمادی در مقابل هنرجویانش از تاریخ هنر بگوید، شاید می‌شد او را هنرمندی مفهوم‌گرا قلمداد کنیم، چنانچه خود نیز در جایی می‌گوید: «درواقع از زمان برگزاری اولین نمایشگاهم در سال ۱۳۸۱ در گالری لاله تاکنون، با حفظ مراتبی از زیبایی‌شناسی، که ریشه در تاریخ هنر دارد، آثارم سویه‌های مفهومی پررنگ داشته است.» اما سروکار او با بوم است و قلم و رنگ. شور و التهابش برای توصیف دوره‌های مختلف کاری یک هنرمند ریشه در جویش آکادمیکش دارد - نیاز به دسته‌بندی و تعریف رویه‌ها و روش‌های کاری، به تبیین اسلوب‌ها و مکتب‌ها، پرده‌برداری از هویت نقاشانه، دقت در تعریف و توصیف. آنچه که داریوش حسینی را از بند آکادمی می‌رهاند و همزمان به آن متصل می‌کند نگرشش به امرِ تجربی‌ست. باور دارد هنرمند همواره در حال آزمون و خطاست. مفهوم «تجربیات ادواری» در جهان‌بینی داریوش حسینی («دوره‌ای که هنرمند کم‌کم به شناختی از خود و علایقش نائل می‌آید و... معمولاً به نحوی ناخوداگاه، متوجه ویژگی‌های جوهری و بنیادین در آثارش می‌شود.») از او هنرمندی ساخته که بداهه و اندیشیده را به هم بند می‌زند.

پیش از آنکه به مجموعه کنونی («در امتداد») برسد، از سی سال استغراق در اصول نقاشی باخترزمین، از اغوای پرسپکتیو، و مهارت‌ورزی در واقعنمایی طبیعت‌گرایانه برایم گفت. هنرمند ایرانی از زمان استعمار جهانگیر اروپایی، و به‌طبع آن استیلای نوگرایی، خود را ملزم دیده همزمان به کشف و خرق کیستی خود بپردازد. چه در انزوای کارگاه، چه سر کلاس‌های تاریخ‌هنر، و چه در انجمن‌های هنری، از دهه سی شمسی به بعد، او باید به تبیین زاویه خود با هنر غرب و نگارگری ایران دست می‌زده. مثل خروس جنگی (دهه سی)، گروه نقاشان و مجسمه سازان آزاد (دهه چهل)، و تالار قندریز (دهه پنجاه)، هنرمندانی که در پی صدای جمعی بودند نیز می‌بایست هنر سرزمین‌شان را در برابر پانتئون هنر غرب محک می‌زدند، همزمان که به دنبال راهی برای افتراق از این دوگانه می‌یافتند. مطالعه، مخالفت، پذیرش، و قابلیت درک منویات مدرنیت لازمهٔ موجودیتی هنرمند بودن هنرمند ایرانی بوده است.

«در امتداد» عزیمت داریوش حسینی‌ست به عناصر نگارگری ایرانی. تجربه‌اندوزی و تجربه‌گرایی‌اش او را به «دید همزمان» می‌رساند - رخ، نیم‌رخ، و سه‌رخ را می‌توان در یک بدن نقش کرد (اسب‌ها و سوارکاران در «بازی فینال»، ۱۴۰۲، دست‌ها و پاها در «کوچه بن‌بست»، ۱۴۰۳). پرسپکتیو نقطه‌ای از کارش رخت بر می‌بندد - آنچه دور است هم‌اندازه آنچه نزدیک است تصویر می‌شود (تلائو موزائیک‌ها در آب «شیرجه ممنوع»، ۱۴۰۵). نبود سایه‌روشن به اصل «انتشار نور» (همه پرده‌ها عاری از سایهٔ شخصیت‌ها و بناهاست) و الگوهای تزئینی (حصار لوزی در «به‌یاد عباس کیارستمی»، ۱۴۰۳، قرنیزهای پارک در «تنهایی»، ۱۴۰۱) به رابطه میان پس‌زمینه و پیش‌زمینه در نگارگری ایرانی اشاره دارد. داریوش حسینی با بهره‌گیری از این اصول خود را در امتدادِ آنچه جوهره نگارگری ایرانی می‌داند قرار داده است.

***

در مقابل پرده‌های داریوش حسینی که می‌ایستم (و از داربست‌های تاریخ‌هنری که برای ساختن‌شان علم کرده می‌گذرم)، به صحنه‌هایی از زندگی روزمره می‌رسم که آشنا و بیگانه است، گویی به پارکی پا گذاشته‌ام که در هر گوشه‌اش ماجرایی‌ست یا، بهتر، به نمایشی در حال اجرا رفته‌ام با شخصیت‌های امروزی و همزمان غریب (گروتسک). دید همزمان در این پرده‌ها، شخصیت‌ها را در وضعیتی مبالغه‌آمیز و شوخ قرار

PLUS 2
FERESHTEH
فرشته

گالری۲+: تهران، خیابان فرشته، پلاک ۱۰۶، سام سنتر، طبقه ۱-
+2: Fl. -1, Sam Center, No. 106, Fereshteh St., Tehran
www.dastan.gallery Instagram : @plus2gallery

Gallery 1 گالـــری ۱

«در امتداد»

"In a Continuum"

داریوش حسینی

Dariush Hoseini

طراحی نمایش: آیدین خانکشی‌پور

Exhibition Design: Aidin Xankeshipour

۲۴ مهـر تا ۱۵ آبـان ۱۴۰۵

October 16 – November 6, 2026

می‌دهد. میل به آوردن طنز به زندگی انسـان‌های پیرامونم، توجه به خاستگاه معرفتی رانه‌هاشان، پویایی زندگی در جامعه‌ای که به آن تعلق دارم، برایم از نقاشـی می‌گوید که درجه‌ای از سـبکبالی به جهان نگارگری ایرانی آورده اسـت و به آن رنگ امروزی می‌دهد. این نقاشی‌ست که، در عین جدیت برای یافتن زیربنا و مصالح کاری‌اش، رسـالت سـرگرم کردن مخاطب را فروگذار نکرده اسـت. کسـی گفته بود: «انسـان‌ها رنج می‌کشـند چون آنچه را که خدایان بازیگوشانه خلق کرده بودند جدی می‌گیرند.»

پرده‌هـای داریـوش حسینی از من دعوت می‌کند به رویدادهای روزمره زندگیم نگاهی نو بیاندازیم، متوجه طنزآمیز بودن‌شـان بشـوم، تلون و تنوع‌شـان را ببینم، قوای عیب‌جو و ترسیده‌ام را لختی در تعلیق بگذارم، و خودم را به حیرت رویدادی بسـپارم که ورای تحلیل به چشـمانم می‌آید. نیاز نیسـت پشـت هر صحنه معنایی بیابم. نیازی نیست در چرایی و چیسـتی رویدادهای پیرامونم نقش جامعه‌شناس یا مردم‌شناس را ایفا کنم، در طلب کشـف حقیقت باشـم. اما نیاز اسـت (برای سرزندگی) طنازی یا مفهوم‌گریزی آنچه که پیش چشـمم قرار می‌گیرد را ببینم، به نمایشـی بودن مناسبات میان انسـان‌ها پی ببرم، و نتوانم تصمیم بگیرم معنی‌اش چیست. «کامو می‌گفت فقط یک سئوال جدی فلسفی وجـود دارد - آیـا بایـد خودکشـی کـرد یا نه؟ چهـار یا پنج سـئوال جدی فلسـفی دیگر بـه فکرم می‌رسـد. اول: کـی شروعش کـرد؟ دوم: تاب می‌آریمش؟ سوم: کجا بگذاریمش؟ چهارم: کی تمیزش می‌کنه؟ و پنجمی: آیا قضیه جدی‌یه؟» این نقل قول از آلن واتز وزن سئوال‌هایش را بـر پنجمیـن می‌گـذارد، گرچـه پیش‌تـرش می‌گوید «چهار یا پنـج»، که اشاره‌ای‌سـت به اینکه حتی شـاید پنجمـی در کار نباشـد. آیا آنچه بر ما می‌گذرد جدی‌ست؟

بـه وضعیـت سرزمینی‌مان نگاه می‌کنم و آن را در موقعیتـی «موجودیتی» می‌یابم. نیروهایی خـارج از اراده‌اش او را دوره کرده‌اند، نیروهایی ویرانگر و اهریمنی که در سـال گذشـته آتش جنگ سخت برافروختند، شکنج روانی نرم تزریق کرده و می‌کنند، در نزاع‌های داخلی میان جناح‌ها و میان شـهروند و شـهریار می‌دمند، دیپلماسـی را در تاریکخانه محاسبات نامعلوم می‌گذارند، و هر چه بیشـتر می‌خوانم و می‌بینم بیشتر به امکان رهایی از نیروی تخریب‌شـان شـک می‌کنم. از سـوی دیگر، در زندگی روزمره، همه اطرافیانم را در تکاپو برای زیسـتی شـورمند می‌یابم، رسیـدن بـه «حال خوش»، و تلاش برای بهبود وضعیت فردی و کمک به دیگران. نقاشـی‌های داریوش حسینی مـرا به فضای پیش از تحلیل می‌کشـاند و می‌گویـد: «فقـط ببین و متوجه می‌شـوی بی‌پیرایگیِ طنزی در کار اسـت.» در حقیقت این پرده‌ها، پیش از آنکه ما را به سـئوال فلسـفی کامو بکشاند، در بازیگوشی پرسش‌های فلسفی واتز قرار می‌دهد: کی شروعش کرد؟ می‌تونیم دوام بیاریم؟ کی قراره برگردونه‌تمون به وضعیت عادی؟ در نهایت، قضیه جدی‌یه؟ و شـاید بی‌پاسـخ‌ترین پرسـش همین آخرین باشـد، چون هر پاسـخی به آن بلافاصله پاسـخ متضادش را چون روحی سرگردان احضار می‌کند.

داریوش حسینی بازی جدی/شـوخی را به مدد غور در شـالوده‌های نگارگری ایرانی به پرده‌هایش می‌خواند. اینجا نیز تفکر «ادورای» او زمین بازی را تغییر می‌دهد. در پایان دیدار و مصاحبه‌مان در آپارتمانش در شـهرک اکباتان، به‌نجوا و همزمان با قطعیت، از گذرا بودن «در امتداد» می‌گوید و اضافه می‌کند، «نمیدونم این دوره چقدر دوام داشـته باشه.» به نظرم می‌رسد نمی‌خواهد خود را پایبند شیوه، اسلوب، یا رویه‌ای ثابت بشـمارد. پس حتی بازی جدی/شـوخی هم خود شـامل قواعد بازی‌سـت. اما چرا «در امتـداد»ش می‌خواند؟ جالب اینجاسـت که در ستیهنده‌ترین دوره مواجهه ایرانی با غرب به شـالوده‌های نگارگری می‌پردازد و آنچه حاصلش می‌شـود صحنه‌هایی‌ست که زندگی پیرامونش را با نادوگانه جدی/شـوخی قاب می‌گیرد. این کار را در هیچیک از مجموعه‌های پیشین‌اش نکرده بود.